

F. t. l. vedr. visse forbrugeraftaler m.v.

forsøgt at kontakte forbrugeren. I sådanne tilfælde må det antages at følge af almindelige regler, at den erhvervsdrivende efter omstændighederne vil kunne tilkendes et vederlag.

Bestemmelsen tilsigter - sammen med den gældende regel om varer - at gennemføre fjernsalgsdirektivets artikel 9.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.6.

Til nr. 3 og 4

Det foreslås at forlænge fortrydelsesfristerne ved aftaler indgået uden for fast forretningssted til 14 dage, således at der fortsat gælder samme fortrydelsesfrist i disse tilfælde som ved fjernsalg.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.4.1.

Til nr. 5

Med den foreslåede ændring af kapitleverskriften markeres det, at kapitlet om fjernsalg fremover ikke kun indeholder regler om fortrydelsesret, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Til nr. 6

Med henblik på at opfylde fjernsalgsdirektivet foreslås en ny affattelse af forbrugeraftalelovens kapitel 4 om fjernsalg. Anvendelsesområdet udvides, fortrydelsesfristen forlænges fra en uge til 14 dage, og der medtages nye regler om bl.a. oplysningspligt og opfyldelse af aftalen.

Til §§ 10-10 b

De foreslåede bestemmelser fastlægger kapitlets anvendelsesområde. Undtagelser herfra fastlægges i §§ 10 c-e.

Kapitlet gælder for »fjernsalg«, som defineres i § 10 a. Med henblik på at opfylde direktivet foreslås anvendelsesområdet udvidet i forhold til den gældende lov, således at reglerne omfatter alle aftaler om varer og tjenesteydelser, og således at reglerne gælder, uanset om varen skal sendes til forbrugeren eller ej.

Efter forslaget skal reglerne gælde ved salg af varer - herunder varer, der skal leveres efterhånden - i betydningen fysiske løsørengsstande. Endvidere skal reglerne som nævnt gælde ved aftaler om tjenesteydelser samt ved aftaler om løbende levering af varer eller tjenesteydelser, dvs. abonnementsaftaler m.v.

Det er ikke fastlagt i direktivet, hvad der skal forstås ved »vare« eller »tjenesteydelse«. Der findes ikke i dansk ret nogen præcis afgrænsning af tjenesteydelsesbegrebet, men begrebet anvendes ofte i en meget vid betydning, således at det omfatter alle ydelser

præsteret af en erhvervsdrivende, som ikke er salg af løsøre eller fast ejendom, og som ikke er arbejde i et ansættelsesforhold. Begrebet er i den foreslåede bestemmelse anvendt i den nævnte vide betydning.

Tjenesteydelsesbegrebet omfatter her således bl.a. lejeaftaler (brugsrettigheder), såkaldt værksleje (dvs. aftaler, hvor den erhvervsdrivende har påtaget sig at frembringe et arbejdsresultat) og andre arbejdsaftaler (bortset fra ansættelsesforhold), herunder serviceydelser, undervisning og ydelser fra liberale erhverv, forvaring og transportaftaler.

Udtrykket »vare« er ligesom andre steder i loven anvendt i betydningen løsøre.

Sondringen mellem en vare og en tjenesteydelse kan i visse tilfælde give anledning til tvivl, f.eks. ved køb af edb-programmer, der leveres over Internettet.

Den foreslåede definition indebærer, at karakteren af den erhvervsdrivendes ydelse normalt ikke har betydning for, om der foreligger fjernsalg i lovens forstand (køb af fast ejendom falder dog uden for).

Efter bestemmelsen skal to betingelser være opfyldt, for at der foreligger fjernsalg i lovens forstand.

For det første skal parternes aftale i det enkelte tilfælde være indgået udelukkende ved brug af fjernkommunikation, dvs. uden at parterne mødes fysisk i forbindelse med markedsføringen eller aftalens indgåelse.

»Fjernkommunikation« defineres i § 10 b, jf. nedenfor.

Har forbrugeren, efter f.eks. at have set en vare i et katalog, henvendt sig i den erhvervsdrivendes forretningslokale og købt varen dér, er der ikke tale om fjernsalg i lovens forstand, selv om den erhvervsdrivende eventuelt i kataloget har tilbudt, at aftale kunne indgås ved fjernkommunikation.

For det andet skal den pågældende aftale være indgået som led i et system for fjernsalg, og systemet skal være drevet af den erhvervsdrivende.

Dette kriterium indebærer, at det ikke er tilstrækkeligt, at den enkelte aftale indgås ved brug af fjernkommunikation, men den erhvervsdrivende må også have truffet visse foranstaltninger med særligt henblik på aftaleindgåelse ved brug af fjernkommunikation. Har en annonce til formål at markedsføre virksomheden og fremme kundekontakten, men ikke særligt at indgå aftaler ved brug af fjernkommunikation, vil betingelsen normalt ikke være opfyldt, selv om annoncen måske medfører flere telefoniske bestillinger.

Det må anses for tilstrækkeligt til, at der foreligger et »system« i direktivets og lovforslagets forstand, at det fremgår af den erhvervsdrivendes markedsføring, at han ønsker bestillinger ved anvendelse af fjernkom-